

Szűcs Teri

VESZEDELEM NAPJA

Szomorú frigyláda leszegett fejű
kerubbal, poros faragásokkal,
vízkőfoltokkal. Szomorú hétfő
derékig gazban, kiszáradt
hangyaboly, azt is szétrúgták.
Hófehér asztalnál szótték szóttését
könyöklő férfiak, hogy megint eljöjjön.
Közről zúgás, távolról ropogás,
közte élőpajzs, sátorvárosok.

Meghomályosodtak a zöld-
meg szürkehályoggal nézők,
vonszolódnak, mint a sáska,
szétpattannak, mint a kapor.
Rettenetes halmocskák! S ti
el se borzadtok, tinektek
vonulás, bekerítés, kitörés.

Nyitva a szemük, hogy még egyszer
lássanak. Féljetez szemüktől holtan is –

BÉKÉS EXPRESSZ

Ez a napfényes síkság, ameddig a szem
ellát, kitartóan emelkedik, egyre
magasabbra. A hegy tetején ágyú áll. Az
ágyú bármeddig ellő. Ez az autó
most ereszkedik le a hegy oldalán, gurul
felém. Ezek a keskeny nyomtávú
sínek már nem váltanak szélesre. Ezek a
napon melegedő őzek rohanni
készülnek, combjuk remeg. Ez a tavaszi
vetés kifolyt gépolajban
növekszik, ez a szántás porlik, ez a folyó
megáll, nem szőke, nem fekete, nem
apad, nem árad. És a többi autó, ezek is
gurulnak, és ennyi, amennyi egy autóba
befér. Az emberek gyalog, táskákkal
sétálnak az autópálya szélén, ez
a hír, amit az üres fülkében olvasok.

BÚCSÚ A KERTTŐL

Vessék el a zöldségmagot, metsszék
meg a gyümölcsfákat, a madaraknak
adjanak enni. Még ha más is fogja
leszüretelni. Lakjanak a madarak
jól. Tegyenek ki diót, egy szelet
almát. Ebben a beszorított kertben,
a savas talajban a gyökerek
megélnek. Ebben az elvaduló
kertben, ha ismeretlen kezek húzzák
is szét a gatz, ha másoknak tesznek
szívességet szívességért a madarak.
Ha leég, a szélen lesz egy bokor, kezek
munkája, szeder, málna, attól
függ, merről jön a tűz, piros,
fekete ribizli, egres, josta.

BEZÁR A SZÁMGYÁR

Bezár a számgvár, éjjeli
múszakra érkeznek,
a gyárudvar bokrai közt

átvágva, a dolgozók. Az utolsó
szám készül, hatalmas, kerek
nulla, ezt rendelik

egy ideje. (Lesz külön
szám is, lapos, szögletes,
éles sarkokkal.) Hajnalra

a gyártósort lezárják, a kulcsot
mély kútba vetik. Én pedig
kérem az Irodalom

Szerelmesét, hogy soraimért
ne fizessen, mert róluk
számot adni nem tudok.

Inkább az Olvasónak,
hogy még mindig
nyitva tartja a szemét.

© Fortepan, Gara Andor